

5) Нѣмски не се казва, както Български, Турски, Френски, Влашки, Грѣцки, и проч.: „двадсетъ едно,“ „двадсетъ петъ,“ „тридсетъ шесть,“ и проч.: но се казва: „едно и двадсетъ,“ (ein und zwanzig), „петъ и двадсетъ,“ (fünf und zwanzig), „шесть и тридсетъ,“ (sechs und dreißig), и проч.: Ставятъ се сирѣчь, както и въ Латинскій языкъ, по малки-тѣ *единични* числа предъ *десятичны-тъ*; но туй става само отъ 20 до 100, а отъ 10 до 20, се чите рѣдовно (както и въ стр. 96 и 98 выдѣхмы).

III. За притяжательны-тѣ прилагателны.

§. 84.

Правило 1) Притяжательны-тѣ прилагателны, *mein, dein, sein, unser, euer, ihr, meine, unsere*, и проч.: съгласувать се съ съществителны-тѣ, предъ които тѣ стоятъ, въ родъ число и падежъ. Н. п.: Ich habe es meinem Vater und meiner Mutter gesagt, азъ съмъ казалъ туй на баща си и на майка си.

Правило 2) Когато впрочемъ притяжательны-тѣ прилагателны сж съединени съ съществителны-тѣ си посредствомъ вспомогателный глаголь *sein*, то въ такъвъ случай, тѣ се ставять *подирь*, глаголь-тѣ